U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobců: **a) Ö. Ö., b) H. Ö., c) A. Ö.,** zastoupeni Mgr. Milanem Musilem, advokátem se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 9. 2011, č. j. OAM-143/LE-LE05-P08-2011 a č. j. OAM-145/LE-LE05-P08-2011, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 9. 2012, č. j. 32 Az 28/2011 - 61,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Zástupci žalobců Mgr. Milanu Musilovi, advokátovi se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, **se přiznává** odměna za zastupování žalobců ve výši 6.408 Kč která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci (dále jen „stěžovatelé“) podali kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 9. 2012, č. j. 32 Az 28/2011 - 61 (dále jen „napadený rozsudek“). Tímto rozsudkem Krajský soud v Hradci Králové (dále též „krajský soud“) zamítl žaloby stěžovatelů proti rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 9. 2011, č. j. OAM-143/LE-LE05-P08-2011 a č. j. OAM-145/LE-LE05-P08-2011, jimiž žalovaný rozhodl, že stěžovatelům nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Nejvyšší správní soud ze spisu zjistil, že napadený rozsudek byl stěžovatelům prostřednictvím jejich právního zástupce doručen do datové schránky dne 22. 10. 2012 (pondělí). Kasační stížnost proti napadenému rozsudku byla podána osobně u krajského soudu dne 7. 11. 2012 (středa).

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, jako je včasné podání kasační stížnosti [§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.), apod.

Kasační stížnost je **opožděná**.

Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení. Zmeškání lhůty pro podání kasační stížnosti nelze prominout. Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu začíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin. Podle odst. 2 téhož ustanovení, lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků, končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.

Nejvyšší správní soud tedy považuje za prokázané, že napadený rozsudek byl stěžovateli doručen v pondělí dne 22. 10. 2012. Lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti tak počala běžet v úterý dne 23. 10. 2012 (§ 40 odst. 1 s. ř. s.) a skončila v pondělí dne 5. 11. 2012 (§ 40 odst. 2 s. ř. s.), neboť právě pondělí 22. 10. 2012 bylo dnem, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty (tzn. doručení napadeného rozsudku). Stěžovatelé tedy podali svou kasační stížnost proti napadenému rozsudku až po uplynutí dvoutýdenní zákonné lhůty k jejímu podání.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost proti napadenému rozsudku odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona, neboť byla podána opožděně, což je nezhojitelný nedostatek, pro který nelze řízení dále vést.

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Zástupci stěžovatelů, který jim byl ustanoven usnesením krajského soudu ze dne 30. 9. 2011, č. j. 32 Az 28/2011 – 12, soud v souladu s § 11 odst. 1 písm. d), § 7, § 9 odst. 2 a § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) přiznal odměnu za jeden úkon právní služby, tj. za podání kasační stížnosti ze dne 7. 11. 2012, ve výši 2.100 Kč. Tuto částku soud snížil o 20 % v souladu s § 12 odst. 4 advokátního tarifu, a následně vynásobil třemi, neboť advokát učinil společný úkon právní služby spočívající v podání kasační stížnosti ve prospěch tří stěžovatelů. Dále Nejvyšší správní soud přiznal k tomuto úkonu náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky ve výši 300 Kč. Celkem tedy odměna advokátovi činí 5.340 Kč bez DPH. Advokát doložil spolu s podáním ze dne 20. 11. 2012 osvědčení o registraci k placení DPH. Celkem tedy ustanovenému zástupci přísluší odměna ve výši 5.340 Kč a DPH 1.068 Kč (20 % z částky 5.340 Kč), tedy 6.408 Kč, která mu bude vyplacena do 60 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. prosince 2012

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu